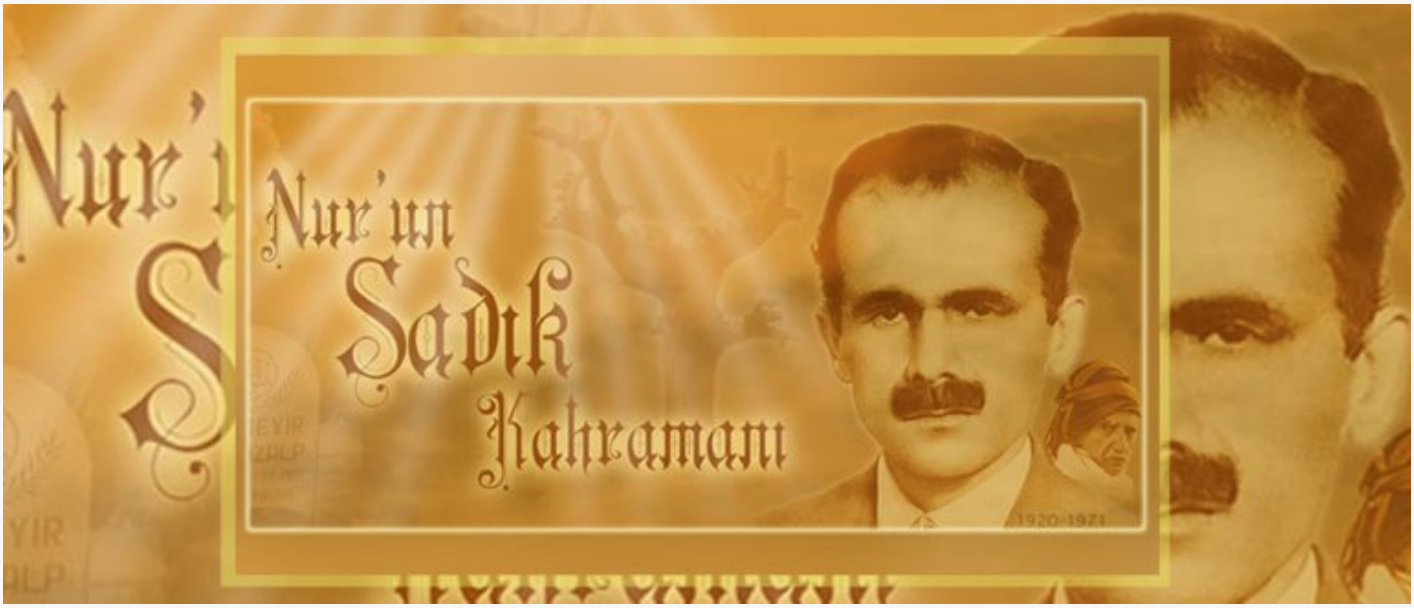
Zübeyir Ağabey devamlı Risale-i Nur'la meşguldü

Cafer Sadık Çim, hatıralarını Yeni Asya'ya anlatmıştı:

Önce kendinizi bir tanıtmanızı daha sonra da Üstadla ve diğer abilerle olan hatıralarınızı almak istiyoruz. Siz Turgutlulusunuz değil mi?

"İsmim Cafer Sadık Çim, Ben 1340, yani 1929 Turgutlu doğumluyum. Benim ailem, beş batın ötesinden müftü sülâlesinden gelmedir. Dayım Hasan Basri Efendi burada Turgutlu'da Osmanlı zamanında ve cumhuriyet devrinde kırk sene müftülük yaptı. 1952 yılında Turgutlu Müftüsü olarak emekli oldu. Babam hafızdı. Benim beş tane kardeşim çocukken vefat etmiş. Bundan dolayı dayım da benim ismimi "Sadık" olarak koymuş. Üstad Hazretleri de bana "Sadık" diyordu.

Üstad'a ilk olarak ne zaman gittiniz Risale-i Nurlar'ı ne zaman duyup tanıdınız?

1951 yılında Urfa'da postanede memurluğa başladım. 1952 yılının başlarında da ben vazifeye başladıktan bir veya iki ay sonra Allah rahmet eylesin Zübeyir Gündüzalp memur olarak Fevzipaşa Postahanesi'nden Urfa Postahanesi'ne tayin olup geldi. Urfa'ya tayin olup gelmesinin sebebi de Risale-i Nurlar'ı âlemi İslâm'a göndermekti. Üstadımızın dört tane vârisi olan Salih Özcan, Abdullah Yeğin, Hüsnü Bayram ve Zübeyir Gündüzalp'le Urfa'da iki yıla yakın birlikte olduk. Allah gani gani rahmet eylesin ben o Zübeyir kardeşten çok istifade ettim. O gelmezden önce Abdullah Yeğin, Salih Özcan'la tanışmıştım. O zaman Balıklı Göl'ün yakınında bir dershane vardı. Ben de o zaman gençtim.

O zaman Urfa Postahanesi'nde Cenap Ünsal diye bir müdürümüz vardı. Van'dan sürgün gelmişti. Cenap Ünsal Bey Van Bölge Başmüdürü iken inancından dolayı Diyarbakır'a bir masa şefi olarak göndermişler. Yani bir valinin bir odacı olması gibi bir makam tenzili yapmışlar. O da içlerine sinmemiş. Daha sonra Urfa'ya göndermişler.

CAFER SADIK ÇİM AĞABEY GÖZÜYLE ZÜBEYİR GÜNDÜZALP

"Urfa Postahanesinde çalışanlar olarak o zaman beş kişi idik. Zübeyir kardeş mors alfabesinin başında idi. Çünkü onu en iyi anlayan ve bilen o idi. Mesaiye devam konusunda çok dikkatli ve aşırı derecede dakik idi. Bir günden bir güne bir dakika işine geç geldiğini ve bir dakika önceden işini bıraktığına şahit olmadım. Sabah saat 08.00 de mutlaka mesaiye tam zamanında başlar. Öğleyin 11.59 da değil tam 12.00 de masasından kalkar küçük bir odaya çekilir. Az bir şeyler yer. Devamlı Risale-i Nur okur veya yazardı. Çok nazik bir insandı. Bana; "Cafer Bey diye hitap ederdi ben de ona Ziver Bey derdim. Onun asıl adı Ziverdi." Gündüz çalışır, gece de sakin olduğundan dolayı, sadece daha iyi hizmet etmek amacıyla geceleri sık sık kasıtlı olarak nöbete kalırdı.

Müdürümüz Cenap Ünsal Bey de Risale-i Nurları tanıyan birisiydi. Vali muavini, emniyet müdürü gibi yüksek rütbeli insanlara da bu konuda tebligat yapıp Risalei Nurları tanıtmıştı. Postahanenin geniş bir bahçesi vardı. Onlar sık sık gelip ziyaret ederler ve sohbetler olurdu. Zübeyir Gündüzalp Urfa Postahanesine tayin olup geldiği zaman saçları çok uzundu omuzlarına kadar dökülüyordu. Müdür Cenap Bey çok ısrar etti ve o uzun saçları nihayet müdürün ısrarıyla kestirdi. Bana da Mors Alfabesini öğretti. Ondan sonra ben Mors Alfabesinin başına geçiyordum. Mesai Haricinde o eline kalemini, kâğıdını alıyor Risalei Nurları yazıyordu. Hiç durmadan devamlı olarak Risalei Nurları yazar okur hiç vaktini boş geçirmezdi.

Ziver kardeşin bir sepeti vardı. O sepetin içerisinde eski bir pantolonu vardı. Dershaneden daireye gelirken, dışarda temiz ve tertipli görünmek için yolda yeni pantolonunu giyerdi. Daireye gelir gelmez o yeni pantolonunu çıkarır eskiyi giyerdi. Onun o eski pantolonu bizim en eski pantolonumuzdan daha eskiydi. İktisada, temizliğe, intizama aşırı dikkat ederdi. Kendisini hareket ve tavırlarıyla kıymet verdiren bir insandı. Dışarıya karşı çok sade ve temiz görünmeye azami dikkat ederdi. O sepetinde ayrıca; domates peynir gibi sade gıdalar taşırdı.

O zamanlarda Urfa bilhassa mutfak yağları konusu başta olmak üzere bir ticaret merkeziydi. Onun için de telgrafla muhabere- haberleşme çok yoğundu. Gece gündüz yığınla telgraf kâğıtlarıyla haşir neşirdik. Telgraf kâğıtları üst üste yığılırdı. Biz de telgrafçılıkta “AS” diye bir parola vardır. Bu “bekle” işaretidir. İş ne kadar yoğun olursa olsun, Ezanı Muhammet’i “Allahu ekber” deyince Zübeyir Gündüzalp hemen “AS” şifresine geçer. Yani karşı tarafa “AS”, “BEKLEMEDE KAL” parolasını verir ve hemen namaza başlardı. Namaz üzerinde hassastı. Dershanemiz Balıklı göl civarında idi. Urfa müftülüğü de oradaydı. Ezan okununca dershanede kalan bizler hemen anında cemaatle namazı kılardık. Cemaate Çok değer veriyordu.

Zübeyir Gündüzalp’in esas ismi Ziverdi. İslahiye Postahanesinde memur olarak çalışırken, Üstadımızın Afyon Hapishanesinde olduğunu öğrenince, zamanın reisi Cumhuru İsmet İnönü’ye bir mektup yazarak kendi kendini ihbar ediyor. İhbar mektubunu da, başkası ihbar etmiş gibi yazıyor. Şöyle ki;

“Siz Türkiye’deki Nurcuları Afyon Hapishanesinde topluyormuşsunuz. Burada İslâhiye’de postane de nurcu Ziver Gündüzalp isminde birisi var. Bu nurcu Ziveri niye almıyorsunuz?” diye kendi kendini ihbar ediyor. Kendisi bizzat anlatmıştı. İslâhiye’den trenle Konya’ya oradan trenle Afyon’a tevkifli olarak götürülürken Halıcı Sabri abi ellerine kelepçe vurmuşlar. Bu durumda Zübeyir abinin gözleri yaşarmış. Onu bu halde gören Halıcı Sabri abi de; “Kardeşim biz hırsızlık yapmadık, kötülük yapmadık, Allah için mücadele ediyoruz. Allah’ın emirlerine uymaya çalışıyoruz. Kimseyle bir derdimiz yok. Bu kaderdir!” deyince kendime geldim.” Demişti.

Zübeyir abiyle daha sonra münasebetiniz devam etti. Malatya hadisesinden sonra onu Ankara’ya tayin ettiler. O da istifa edip üstada intisap etti. Zübeyir abi çok nazik bir insandı o bana; “Cafer Bey!” diyordu. Ben de ona Ziver Bey diye hitap ediyorum.

Çok nazik ve çok başka bir insandı. Ben izne ayrılıp veya başka yere geçici görevle gidip Urfa’ya dönünce Salih Özcan’a şöyle diyormuş. “Cafer kardeşimiz dershaneye gelince bana haber ver ben ona gidip hoş geldin diyeyim!” diye çok ince ve nezaket gösteren bir karakterdi.

Zübeyir Abi’nin Üstadın ölümünden sonra cemaati toparlama konusundaki tutumu konusunda neler söylersiniz.

Bu konuda cemaat arasındaki meselelere ve olaylara fazla girmedi. Sakin, mutedil bir tavır koyarak davrandı.

RİSALE-İ NURLA TANIŞMA

Sizin Risale-i Nurları alakanız nasıldı ve ne zaman başladı?

Ben Urfa’da memuriyete başlayınca Risale-i Nur dairesine girmiş oldum. Zaten on seneden beri namazımı kılıyordum. Önce de dediğim gibi üstadın dört varisi ve hizmetkârıyla burada tanışmak nasip oldu. On beş günde Osmanlıca yazmayı öğrendim. Abdullah Yeğin kardeşimiz de bana bu kadar kısa zamanda Osmanlıca Kur’an yazısını öğrenmek Risale-i Nurun bir kerametidir diye iltifat ederdi. Biz de böylece boş zamanlarımızda Risale-i Nurları yazıyorduk.

Abdullah Yeğin ile aynı yaştayız. O hukuk fakültesini okuyordu. Hüsnü Bayramoğlu 14-15 yaşlarında bir delikanlı idi. O da oradaydı. Fakat onun çok güzel Osmanlıca yazısı vardı. Devamlı Risale-i Nurları yazıyordu. Mübarek gecelerde Yüzbaşı Şevki Bey vardı. Hulusî Abiden nurları tanımış. O da derslere devam ediyordu. Gayberi vardı, hizmetleri devam ettiren. Çok az bir grup insandık. Beş-altı kişiydik fazla kimse yoktu.

Bu arada çok enteresan bir konu ben Urfa'ya gittiğim zaman başımda fötr şapka vardı. Nişanlıydım. Babam bana C Ç yazılı, altından bir nişan yüzüğü yaptırmıştı. Üzerimde ipek gömlek vardı. Daha sonra öğrendim ve sizin de bildiğiniz gibi bunlar İslâmiyette yasak olan şeylerdi. Zübeyir kardeş ve üstadın hizmetkârları bu ağabeyler bana bir günden bir güne; "Bunların İslam'da yeri yoktur!" demediler. Eğer bunu o zaman deseydiler ben bugün nur dairesinde olmazdım.

Ben daha önce Manisa Soma'da tarikat şeyhleriyle temasta bulunmuştum. Fakat hiçbirine ısınamadım. 1953 yılında Urfa'dan İzmir'e Dikili'ye tayin oldum. Ben ayrıldıktan sonra Malatya'da meşhur "Hüseyin Üzmez Olayı" çıktı. Bu şahıs dindar kimlikli olarak tanınan birisiydi. Ahmet Emin Yalman adlı bir sol görüşlü gazeteciyi öldürme teşebbüsünde bulunmuş ve büyük bir hadise olmuştu. Bundan dolayı Urfa'daki Zübeyir kardeş ve diğerlerini tevkif ettiler. Ben sonra Dikili'de çok az kaldım ve İzmir merkeze tayin oldum. O zaman İzmir'de, hizmette Abdurrahman Cerrahoğlu vardı. Mustafa Birlik filan çok sonradan geldiler. İzmir'e gelmeden önce Zübeyir kardeş bana Abdurrahman Cerrahoğlu, Ahmet Feyzi abinin isimlerini vermişti. Onlarla tanıştım. Daha sonra Atıf Egemen Abiyle de orada tanıştım.

O zaman buralarda, İzmir, Manisa civarlarında fazla bir hizmet yoktu. 1954 yılında Abdullah Yeğin abi yedek subay olarak Manisa'ya asker olarak gelmişti.